

OPUŠTĚNÁ

ROMÁN Z DŮBÝ NEHOŠŤEŘSKÝCH OSUDY DÍTĚTE Z NALEZINCE

„Zadné,“ odpověděl Klement. „Po Marii není stopy. Ostatně —“ poukázal pouze hlavou na přítomného Kramáře.

Ten stál tu jako zatvrzelý hříšník. Povstal při příchodu Klementa, ale nechtěl se k němu jako k rodákovi z téže dědiny.

„Nuže, budete mluvit?“ osopila se na Kramáře znovu baronka. Celý její žal obrátil se zase v pouhý hněv. Nepočítala, že dítě její bude nalezeno a vaše v ní bouřila jen proto, že není to ihned, dříve ještě, kdy minula, že jest již blížka vyplnění svých tužeb. „Kde jest nevěsta toho pána, pro kterého jste přišel vykládat deset tisíc zlatých?“

Klement tázavě pohlížel na baronku.

„Ano, přišel, abych mu dala věno pro vás,“ vysvětlovala baronka. „Předstíral, že obnos deseti tisíc jest podmínkou, aby váš otec svolil ku sňatku. Směrnými blankety má v kapse, ale já mu vypladila valutu v hotovosti. Jak ho zde vidíte, to na památku dala jsem mu já tam témi dtkami.“

„Pan doktor Klement bude mi svědkem,“ hlásil se Kramář, jenom v přítomnosti známé osoby rostla odvaha. „Já to věno skutečně pro pana Klementa chtěl, pokračoval s přibývající drzostí „a nebyl bych si nechal ani krejcaru, to mohu odpřisáhnout.“

„Mléte,“ okřikl jej Klement, uražen, že tento člověk vtažoval jeho osobu do zistných svých záležitostí. „Die výpovědi vaše ženy přáli byste nešťastné té dceve nejhorší na světě a to už jste také dávno dokázali.“

Klement s chvatem a rozhořčením vyprávěl.

„Přišel jsem,“ pravil, „k vaší ženě, a ta se mně lekla jako strašidla. Stále mně odkazovala na vás, jen aby nemusela mluvit a nepřetřela předivo těch lží, kterýmí jste po léta tuto paní mamičila. Ale nenávist svou k Marii ukázala mi více nežvou. V tom se neklamu, že o Marii nevíte ničeho, bohužel, že tomu tak, ale jest to jisté nade vši pochybnost. Ano, budu svědkem, ale hlavně tédu paní o tom, jak jste jí po léta sídli a podváděl o tisícce. Celé vaše jmění je podvodem nabýto a sdesíte se soudního rozsudku, který vynesek bude na vámi.“

„Neřinim se s podobnými lidmi!“ zvolala baronka. „Vy tedy myslíte, pane doktore, že neví o ubohém mém dítěti?“

„Jsem o tom přesvědčen a hned jsem také své mínění v tom smyslu vyslovil,“ odpověděl Klement. „Tedy marš odtud padouchovi!“ vzkřikla baronka a chvatně pozvednouce pohozené dtky, zatočila jimi nad hlavou kráčelého se Kramáře. „Marš, pryč odtud, at se nezapomene podruhé!“

A Kramář nečekal tak na druhé takové vyzvání a už byl z dveří. V předstíri zachytil jej Žan, ale baronka dala rozkaz, aby jej pustil a tak konečně se octl na volné ulici.

Mýšlenka na pomstu na odvete ovládala veškerou zvrhlost jeho bytost. Hrozby Klementovy se zalekl, ale nevěřil jí. Nevěříl, že by baronka učinila záležitost svou věcí veřejného procesu, o kterém by psaly noviny, o kterém by se dozvěděl celý svět. Ty rány, které jej páily po celém obličej, v tyhle a na zádech, musel jít zaplacen, dobře zaplacen, jít nak bude skandál, velký skandál. S tímto rozhodnutím spěchal k lékaři, aby si dal vyhotovit vysvědčení o svém ztržnění a co lékař kroutil hlavou nad neobyčejnou surovostí ženy, jež le u dání střela úplné bezbranného a nevinného muže tak četnými a bolestnými šlehy, radila se baronka s Klementem a doktorem Könnigem o dalších krocích, jež podniknouti by se mohly ku vypátrání zmlizlé Marie.

Kapitola VIII.

V NOVÝCH OSIDLECH.

Jak čtenářům našim známo, pustil se Mokráček námětně Berka za uprchlím zlodějkou, tulačkou Terezou, která mimo jednu šaty Marii všecko ukradla, o všem s nepožehnou.

Pomocník vrátil se udýchán jako pardubický jelen a zastal v kuchyni Mokráčka, jenž na něho čekal.

„Zmlizla, jakoby se země pod ní slehla,“ vyrazil ze sebe upačeným Berka.

„Jnu... bodej? ... ona bude na vás čekat,“ odvětil mu mrzuté Mokráček.

„Ted' abych to sel oznámil na policejní komisařství,“ nabízel se ochotný Berka, jenž by byl tak

to vše, že kónka a hodno mo. Takovón druhón holku nenajde. Kdybychom jí svitlímou hledali po celé zemi. To je takové dohledání. Nu... ale ted' vás nechtím s pokojem... mám trochu toho úklidu, pak připravu s sebou dom a do té doby si tu ležky na přístře svoje psaní. Starý se bez toho před polednem nevrátí...“

„Jdu na jisto,“ vypravoval úplným septem Mokráček. „Pamatuješ se práce na toho Janotku, co k nám chodival někdy do plzeňské restaurace a co býval čestným v Grandhotelu. Vyhrál na saský los asi patnáct tisíc... nu, a ten si zadřil hostince „u výstavě“. Nečlověku nune potkal a za řeči se zmlinil, že klade hlavní věhu na to, aby do restaurace dostal ležku sklepnic, která by obsluhovala hosty v nějakém národním kroji. V kostumu Plzeňáky.“

Mokráček si při tom až zatnulci prsty.

„Hrome... té holce to bude slušet... Jen co jí Janotka uvídi, ten bude v sedmém nebi.“

„On ale bude čtít Marii na před' vidí...“ poznamenala Mokráčkova.

„Nu... tot' se vi, že nebudu kupovat zajice v pytl,“ souhlasil po svém způsobu Mokráček.

„Prota mu řekl, aby se přišel na ni ještě dnes podívat a při tom už se může všecko vyjednat.“

Mokráčkova se zamýšlila.

„Pozrání... muž! ...“ řekla „Poslechni...“

„Dopoledne ho sem nevod! Holka musí zůstat tady“ a nás a proto bude záhodno, abych to tu poněkud upřisadila. Janotka šel vždycky náramně na čísto a na pořádek. Než to přivede aspoň trochu do pořádku, u bédne dopoledne jako voda. Řekni mu tedy, aby přišel až dopoledne... že dopoledne není holka doma — rozumíš?“

Mokráček poklepal své ženě na tučné rameno na znamení naprosté své spokojenosti, což už dávno nendělal a oděsel.

Mokráčkova pospíšila do pokoje Marie a s kávou a psacími potřebami.

Marie stála u okna s hlavou o ruce podepřenou a s očima do dalekých upřenými.

„Tak... slečinko naše... tady máme kávičku... a tuhle ten papír,“ nutila se Mokráčkova do dobrodružného tonu. „Tak pojďte honem... jako doma... jako doma... jen žádné upějání...“

„Jen kdyby bylo pravda, že s tím místem u baronky Dolanské,“ řekla smutným hlasem.

Mokráček surově se rozechvil a vážně pronesl:

„Milá slečno... to byl právě ten největší podvod, který na vás byl spáchán. Myslim, že se Tereza s tou čarodějnici o těch čtyřech zlatých dobře rozdělila. Poděkujte ještě pámbuhu, že jste přišla jenom o peníze a že vás nepřipravili ještě o...“

Mokráčkova hodila po svém muži zřivý pohled. Tušila dobře kam mířil.

„Poslední sukni,“ zarejdoval Mokráček jinam, se zvláštním zalíbením sleduje krásnou a přelíhlon postavu Mariinu. Na to stěšel několikrát po pokoji, jakoby uvažoval, co má se děti dále. „Nechme marného mluvení,“ začal po chvíli boudřím hlasem, „a hleďme, abychom co nejdříve nahradili, v čem bylo pochybeno. Jak bývaly pražský hostinský jám v Praze celou řadu krásných ženosti a uvídlíte, že budete dokovat náhodě, která nás u zpěváků svledla dohromady. Ted' zrovna se seberu a někám se podívám... ale potkám-li tu Terezu... dám jí sebrat prvním položtem...“

Mokráček tahlé poslední slova řekl velmi přisným a bezohledným hlasem a začal při tom pěst, kterou zamával nad hlavou.

„To si myslí... ona bude na vás v Praze čekat. Ta už bude dávno za horami,“ poznamenala znalecky Mokráčkova.

Mokráček, který zatím zase na tulačku nadobro zapomněl, obíraje se docela jinými myšlenkami, obrátil se ku své ženě chvatnými slovy:

„A ted' se honem nasnídam a ty mně připrav mý svateční kabát.“

„O něco bych vás prosila,“ přilblásla se Marie se žádostí.

Mokráčkova čle k ní přistoupila, jevie tu největší ochotu.

„Tada bych někám napsala krátký dopis a potřebovala bych papír a inkoust,“ projevila svou žádost Marie.

„Dostokám vám ke kupci a hnedlinko jsem tady,“ nabídl se Mokráčkova a už byla ze dveří.

Za několik minut vrátila se Mokráčkova s hrnkem kávy a s rolíkem. Svého muže zastala již v kuchyni, na odchod úplné připraveného.

Bývalý hostinský mrknuv na čisté hrncek s kávou a na loupáček, spokojeně se usmál.

„To's měla dobrý nápad,“ souhlasil, pochopiv hned, že káva je pro Marii.

Mokráčkova podívala se do prvního pokoje, zavřela dobře dveře, rychle přistoupila ku svému muži a chitně se otázala:

„Tak co?... ted' ale už mluv... Konka z toho něco nebo nekon...“

Rývalá hostinská mrská při tom tak chitvě hlodovým pohledem o kávu a rohlíček, jakoby chtěla dodat: „Jinak ji nedám nic.“

Mokráček se sebevědomě usmál.

„Jak se takhle můžeš ptáti...“

„Bude čtít to místa výber učil,“ „O to už jsem se postarala ja,“ řekla vítězoslavně Mokráčkova, která při zashelutní pěčné čišti ce za dohledání všleka u vytržení.

„A to je znamenité...“ líbval si zase Mokráček. „Ale ještě jed no jsem měl potř. Janotka to již mermomocí chitl, aby děveco u něho bydlo. To viš, jaký Janotka je... pořád mně hučel do uší, že holka bude u něho uschovává jako vzácný škapulit, a že se jí nesní nikdo ani křívým slovenm dotknouti a že by vůbec nerad, aby mu holku nějaký ležek pokazil, na sebe převodl a tím polelnoval a odřadil všechny ostatní hosty. Ale od toho pořadavku, aby holka bydla u něho, konečně ustoupil. Řekl jsem mu, že děveco zůstává u nás, že by jinak službu nenastoupilo a tak jsem se zavázal, že holku budu vodit každý den dom.“ A to jsem zrov nán rád... aspoň nám jí někdo tak snadno nepřehere...“

Mokráčkova jen její radostí nad tím, jak se to všecko daří.

„A což... zálohu jsi nedostal žádnou?“ obrátila se najednou k svému muži s otázkou, kterou ostatně Mokráček očekával.

„Nu... to se samo sebou rozumí... přece jí musíme dát nějaké kloudného k obědu,“ přiznával se Mokráček, chytromyslně zamčev číslci.

„Ale kolik? ...“ dotčehala žena.

„Eh... pět zlatých,“ zabručel Mokráček, jenž dobře věděl, že z tčhle klepet se už nedostane se zdravou kůží.

Mokráček vstoupil k Marii s úsměvnou tváří.

„Tě je to hototovo... už je to uděláno,“ spustil zpěvavě... „milá slečno, udělám jsem trefu.“ Marie zahledeła se na něho s naděje plným a rozjiskřeným očima.

Mokráček vyložil, jak pochodil a Marie zase po dlouhých hodinách rozjasmia zadumaný svýj obličej.

Mokráčkova se s obědem vznamenal a dokazovala, že znamenitá kuchařka dovede i z má lále něco výborného upravit.

„Dopoledne po třetí hodině bylo zaklepano na dveře.“

Mokráček honem otvíral hostu dveře.

Byl to hostinský Janotka, muž asi čtyřicetletý, ležky otřlý, ale tváře dobré, upimné a otevřené. „Prosím, prosím, račte jen dála včera v šem,“ zval Mokráček návštěvníka.

Janotka vstoupil do pokoje a spatřiv před sebou Marii, byl překvapen. V první okamžik se mu zdálo, že snad má před sebou někoho jiného.

„Tak to je ten pán,“ zakročil zavěs Mokráček... „co si přeje, abyste vstoupila do jeho závodu za sklepnic.“

Marie se mírně uklonila.

„Já myslim, že budete spolu navzájem spokojeni,“ zavedl řeč Mokráček.

„Mileřada u vás nastoupim místo, jež mně jménem vaším nabídl pan Mokráček,“ řekla konečně sama Marie... „ale prosim, jen nebudete-li to vadit, že nemám žádné čleďní knihy.“

Janotka se hodně usmál.

„Ale... prosim... slečno...“ já vás vezmu bez knížky... však já už se o všecko postarám. Ručim vám za to, že budete u mě velice spokojena. Zitra večer prosim, abyste se přišla podívat ku závodu, abyste se ukázala mojí ženě,“ dodal hostinský.

„Učinim, jak si přejete,“ řekla Marie prostě a vřidně.

Po dalších, nutných ujednání se Janotka poročel. Mokráčkovi, jenž ho doprovázel, všele dekoval:

„To je děveco... jsem úplné spokojen,“ líbval si hostinský a ochotně dopltil Mokráčkovi zbytek smluvené odměny obnosem 25 zlatých.

Mokráčkovi to nedalo, aby nešla svému muži vstřic.

„To je teprve začátek,“ řekl své své Mokráček, zatřepav jí pětkami před očima... „Zítra tam s ní půjdu a raději za sebe zjednam a zaplatím výpomoc, a bych to náležitě všecko zafidil. Jen aby udělala ještě na Janotkovou dobřý dojem a pak je vyhráno.“

„Aby neudělala... holka jako obřezek... ti mohou dekoovat pámbuhu, že's jim takové čistotné děvece dohodil.“

„Taky si myslim,“ souhlasil Mokráček bezpodmínečně se svou ženou.

Marie zatím se spokojenou tváří vzpomínala krásného odkažo nezapomenutéle pani Radka ve, jímž odporočovala jí jako nej spolehlivější úročitě ve viru již vda pečlivou a svědomitou práci.

„Ano... budu pracovat,“ řekla si Marie, jakoby skládala slavný slib.

Druhého dne na to zavěd Mokráček Marii do hostince „u stavy“, aby se představila paní Janotkové.

Marie za těch několik hodin, co najisto byla ubezpečena, že má pékne a spolehlivě místo, vyblíhla v tváři ještě svěžeji a krásně a výrazně oči její blahem a spokojeností jenom zářily.

Mokráček vykrácoval si po ulici vedle Marie tak veselým krokem, jakoby vedl na unduvené místo svou vlastní deera.

„Ta holka bude pro nás jako výhra na los,“ poliboval si v duchu a div že si ruce nepomnul ve samé radosti, že se mu plán jeho tak znamenitě daří. Před le ty řízením dobrého svého osudu vyplatěna byla z výhry jednoho Kramáře a ted' nacházela se v osidlech Kramáře druhého.

Zahy došli do ulice na hofejšího Novém Městě, kde měla býti druhého dne nová restaurace a tevéna. Byla už z daleka viděti velika okna, na nichž červenými písmenami bylo napísáno, že se tu řepuje znamenité plzeňské a smíchovské pivo. Na každém okně našel se jiný nápis. Na jednom se oznamovalo, že jsou u Janotky výborné a chutné obědy v předplaceni po 35 krejcarů, na jiném zase hlásal nápis: že po uzavřené lze tu dostati chutné upravené večere, na třetím zase na bízely se snídaně na vidličku. Po celé dlece okenní fronty umístěna byla z brusnu nová, od Lustika v Městské Besedě ozdobně provelena návěstní tabule s nápisem: „Janotkova plzeňská a smíchovská pivnice.“

„Nu... ten Janotka si tu vypravil jako na zakázku,“ pravil Mokráček, se zalíbením pohlížeje na zevnější úpravu hostince, jež zrovna svitila čistotou a novostí.

Paní hostinská rovnala právě na velkou několikadilnou polici láhve se zavaveními, když Marie s Mokráčkem vesla.

„Ab... tady je naše slečna,“ zvolal hostinský. Paní Janotková na to na Marii bystře a zkoumaně pohledeła a bylo na ní ovidněno znáti, že tento krátký pohled na přítší sklepnicu přimněm překvapil a uspojoil. Na plně a okrouhlé její tváři pozahřál milý úsmev a vřidně laskavý způsob, jímž poděkovala na pozdrav Mariin svědčel o tom, že paní Janotková je zjevem nové sklepnic více než spokojena.

„Tak pojme, slečinko,“ vzvala Marii hostinská... „já vám všecko ukážu, abyste zítra ráno byla ve všem jako ve svém.“

Hostinská místnost, ve které bylo vše v nejzrovnejším pořádku, byla pohodlná a obsahovala v zadní části ještě jeden pokojik o dvou oknech, který dal se úplné uzavřítí a který určen byl po případě bud' pro některý spolek a nebo docela uzavřenou společnost. Jasně modré ubrusy, prostřené na stolech, byly úplné nové a veškeren nábytek leskl se jako zrcadlové plochy. Po stěnách rozvěšeno bylo několik obrazů, po většině to krásných premi Uměleček besedy, jež zasazené byly v černé, velmi pěčné a dovedně pracované rámece. Uprostřed podlé stěny umístěna byla mohutná kredence, nad níž ve zlatém rámeči byla miniaturní barvotisková reprodukce známého obrazu Věštinova „Počátek románu“.

Na kredenci narovnaný byly v pravidelných sloupkách směrově bílé ubrusky a v hezouněm košíčku ze zeleného dřátu a několika přibřádaných známky na oběd, na pivo, večere a snídaně. Na prvním regálu v kredenci nalezala se dále krásné vyteřávané skřínka, která obsahovala také několik přibrádek, jež naplněny byly doutníky a cigarettami. Vešle skřínky postavil byl známý stojan s kytkou různé barevných špíček na doutníky s vlasteneckými hesly. Na dvou pak stolech umístěny byly matiční střelci.

Paní hostinská všechny tyto věci Marii jednotlivě ukazovala milým a laskavým tonem. Pro Marii byla většina z těchto předmětů novinkou, kterou doposud nikdy ani okem nespátřila, ale na vše dávala velmi dobřý pozor, co vyslela. Paní Janotková, která vědeła od svého muže, že nová sklepnic ve svém novém povolání je úplnou nováčkou, pozorovala s potěšením, že děvece je velice chápavě, ale zároveň neobyčejně ochotně, dobré a milé stvoření.

„To měl můj muž šťastný den,“ pomyslela si hostinská, se zalíbením divaje se na krásnou a zřepilou postavu Mariinu, jež každá pohyb byl svěže a mrštný.

Když hostinská Marii se vším obeznámila, zahájila řadu instrukci, kterým Marie naslouchala s oddanou pozorností.

„A ještě na jednu věc vás, milá Marie, upozornim,“ končila svou odbornou přednášku paní Janotková, poprvé novou svou sklepnic srdčným způsobem, pouze krátkým jménem oslovivši... „Doufam sice, že tu nebudeme mít mnoho takových hostů, kteři chodí do hostince... bez krejcarů peněz v kapse... ale každý hostinec musí i s takovými hosty počítati, bez kterých žádný závod na světě se neobejde. A tu vás důtklivě varuji, aby ste se nepostlela do žádného velkého řečkání, abyste nepřišla o peníze.“ To viťe, vlastně vy to nevíte, jak to chodívá... dlouho roste, roste, a pak panáček odflukne a sklepnicce to musí za něho zaplatiti sama...“

Marie zahledeła se po této výstřeže nadivěným zrakovem na svou přítší paní. Tonu, co právě vyslela, nerozuměla, poněvadž nedověla pochopiti, jak by si mohla někdo troufati bez peněz na jídlo a na piti do hostince. Proto pokřývala pouze hlavou, pomyslivši si, že se Mokráčka otáže, aby jí pověděl, jak by se měla v podobných případech chovat.

Zatím Mokráček měl s Janotkou docela jiné jednání. Prohnáný ten sibal měl s Marii svoje přesné výřečné a stanovene plány a k vyplnění jejich jednalo se mu v první řadě o to, aby se stala Marie na něm úplné závislou.

„Tak já doufam, pane hostinský,“ zahájil Mokráček hovor, „že jste s novou sklepnicí, kterou jsem vám dohodil, úplné spokojeni.“

„No nhládem,“ prohodil opatrně Janotka, „ale myslim, že se moji ženě jak náleži zalíbila.“

Při tom podíval se Janotka sklenčným okénkem, vedoucím z knihovně do restaurace, kde viděl, jak žena jeho je zaujata novou sklepnicí.

Mokráček zahledeł se tímž směrem a poklepal hostinskému na rameno, řekl:

„Páne Janotko... uvidíte... to bude znamenitá volavka.“

„Nu... uvidime... uvidime,“ souhlasil zdrženlivě hostinský, „když půjde jedno do druhého, tak snad tu zadělám pořádnou a oblíbenou restauraci.“

„To nebude dlouho trvati... uvidíte, že mluvím svatou pravdu,“ hovorol Mokráček... „to viťe, já se v tom vyznamim... takovou sklepnicí nenajdete v celé Praze.“

„Hezká je... hezká,“ prohodil Janotka, neustále se divaje okénkem do restaurace.

„Ale na něco musim, prosim, upozornit,“ navazoval hovor bývalý hostinský, chystaje se k tomu, aby fal do živého.

Janotka obrátil se k němu a zkoumaně se na něho zahledeł.

„Jak jsem se vám už zmínil,“ pokračoval Mokráček, „potkalo děvece nešťestí, že byla prohnána podvodnicí o všecko okradena. Má jenom to, co na ni vidíte... všecko ostatní jí ta světoobčnice sebrala. Do lokálu bude potřebovatí nějaké řaty, prádlo také nemá a bude jenom ve vašem prospěchu, když bude pěkně vybavena. Já bych děvece a největší radostí založil peníze sám, jen kdybch je měl a tu jsem vás chitvě požádati, abyste jí sám tu službičku poskytl. To sám vidíte, že nemáte před sebou žádnou prohnanou osobu a učiníte-li něco pro ni, uvidíte, že vám to dvacetkrát vynahradí a že vám bude za to neskonale věčna.“

„Nu... a kolik myslíte, že by tak potřebovala?“ otázal se Janotka.

Mokráček dobře postřehl, že Janotka soutázně sáhl do nápsni kapsy pro toholku a soudil z toho, že hostinský na nějakou tu zlatku koutatí nebude.

„Já myslim, že to stovička správi,“ prohodil ledabyle, jakoby se jednalo pouze o pětku.

„Bláznite?“ s nelicovým překvapením zvolal Janotka.

„Proč bych bláznil?“ usmál se Mokráček. „Nevezmete-li jí vy, vezme jiný a rád zaplatí, náramně rád. Takové holky se tak hned nenajdou, to můžete dlouho hledat.“

Janotka důvod tento uznával, ale mnil, že zaplacením třiceti zlatých byl dohazováč Mokráček už královsky odměněn.

„Co pak myslíte, že strhám peníze na ulici?“ pravil s nevolí.

„To nemyslím,“ odpověděl s odmitavým sebevědomím Mokráček. „Ale vy musíte sbrat hosty z ulice a ti hosté nesou peníze s potěšením, že děvece je velice chápavě, ale zároveň neobyčejně ochotně, dobré a milé stvoření.“

„To měl můj muž šťastný den,“ pomyslela si hostinská, se zalíbením divaje se na krásnou a zřepilou postavu Mariinu, jež každá pohyb byl svěže a mrštný.

Když hostinská Marii se vším obeznámila, zahájila řadu instrukci, kterým Marie naslouchala s oddanou pozorností.

„A ještě na jednu věc vás, milá Marie, upozornim,“ končila svou odbornou přednášku paní Janotková, poprvé novou svou sklepnic srdčným způsobem, pouze krátkým jménem oslovivši... „Doufam sice, že tu nebudeme mít mnoho takových hostů, kteři chodí do hostince... bez krejcarů peněz v kapse... ale každý hostinec musí i s takovými hosty počítati, bez kterých žádný závod na světě se neobejde. A tu vás důtklivě varuji, aby ste se nepostlela do žádného velkého řečkání, abyste nepřišla o peníze.“ To viťe, vlastně vy to nevíte, jak to chodívá... dlouho roste, roste, a pak panáček odflukne a sklepnicce to musí za něho zaplatiti sama...“